

Betty Antierens

Honds

Vannacht nacht schreef ik een gigantisch grotesk verhaal, ik overspoelde het met alcohol en de woorden bleven maar stromen. De dag kwam al als een streep in de lucht toen ik naar mijn bed wankelde, ik lag nog uren te gieren van de napret.

Te vroeg gejuicht, of te laat, bij nuchtere herlezing bleek het een flutverhaal. Alles draaide alweer rond hetzelfde; vandadde, vandadde en nog eens vandadde, zever die ik ondertussen hartstikke beuben, frustraties tussen mannen en vrouwen die niet af of niet bij elkaar kunnen blijven.

Zie je hoe lullig?

Na die eerlijke vaststelling en een paar diepe zuchten, kwam ik al snel op een ander schitterend idee.

Een groteske over Hollanders! Ik had net een rit op een volle tram 5 achter de rug, vergissing natuurlijk, want ik hoor op tram 3, de bruine tram, maar ik stapte per ongeluk op tram 5, de tram naar de parking 'aan dat chique bioscoopcomplex van jullie Luchtbal. Je hoeft er maar één drankje of bonnetje te nemen, of je eet een punt pizza en je parkeert de heele middag gratis.'

Het chique bioscoopcomplex van onze Luchtbal... ze hadden het daar vroeger eens moeten kennen... en daarbij... aan het eindpunt van tram 3 is de parking ook gratis hoor, zelfs zonder pizza, en de risico's zijn beperkt, het moet maar treffen dat net jouw zijruitje door een kogel wordt versplinterd.

Het is mij in tien jaar alvast maar één keer overkomen. Dan zat ik nog niet eens in de auto, wie gaat daar achteraf over zeuren. Je bent aan de dood ontsnapt en wat de centen voor die povere ruit betreft: tien jaar betaald of zwart parkeren in Antwerpen komt de portemonnee gegarandeerd veel duurder uit.

Hoe dan ook, groteske over Hollanders na enig gepeins de vuilbak in:

ten eerste, bij *Gierik* moeten ze niets van racisme, daar zijn ze heel streng op; ten tweede vind ik op

de kap van onze Noorderburen zitten zoooo lullig, maar zoooo lullig, dat ik hierbij plechtig beloof het nooit meer te zullen doen.

Maar nu toch weer een grote zucht en een jammerlijk god zij geklaagd, want al wat ik aanvankelijk als grotesk toejuich, wordt seconden later als 'lullig' in de vuilnisbak gekeild.

En lullig schrijven mag dan voor sommigen vèèl zaad in het bakje brengen, mij maakt het depressief

- het schrijven ervan
- het lezen ervan
- de gedachte dat het zaad in het bakje brengt van wie er wel in slaagt.

Zo raasden er nog stapels groteske ideeën door mijn kop, onder andere dat ik op een somber kot in een land zit waar één dag van de week de zon schijnt en het de andere twaalf dagen van diezelfde week regent, terwijl ik een paleis bezit in een land waar het één dag in de maand regent en waar de andere vijfenveertig dagen van die maand de zon schijnt.

Dat is helemaal niet lullig, vooral het laatste stuk van de vergelijking; vijfenveertig dagen zon, elke maand, elk jaar, een beetje grotesk misschien, maar beslist niet lullig en depressief word je er allerminst van. Ik toch niet, ik word er integendeel weer instantanéement vrolijk van want ik besluit hierbij dat ik morgen al terugreis naar mijn paleis.

En weet je, in dat zonneland, daar heb ik een hond, kijk, dat beest is zo grotesk! Dat kun je niet geloven. Alleen al zijn bestaan. Daar hoef je niet over te schrijven, dat is gewoon, dat staat! Hij heeft me alweer eens gered, de sloeber, de guit, de duivel, de schat.

Natuurlijk is hij niet mee gekomen, hij weet wel beter. Anders had ik hem persoonlijk als gigagroteske in deze *Gierik* kunnen vouwen.

Nee, hij wou niet.

'Naar België,' blafte hij verontwaardigd, toen ik hem sommeerde om in mijn koffer te springen,

'naar België, daar regent het vijftien dagen van de week, en de zestiende zevert het. Wil je me ziek maken? Of depressief? Als jij daar zo nodig naartoe moet, hoef je mij toch die miserie niet aan te doen. Vertrek als de bliksem, kom nog sneller terug, en laat mij gewoon hier. Ik trek mijn plan wel, dat zijn we gewend, wij honden, om onze plan te trekken.'

Als troost overdekte hij me nog met zijn koeienkus, want die hond van mij is zo grotesk, die heeft een tong als een voetbalveld.

Toen ik het dorp uitgleed knipoogde de schurk nog even, 'ik zal braaf zijn.'

Dat kennen we, dat braaf zijn, hoe waren we zelf, braaf tot ze de hoek om waren, Pa en Ma. De vrienden stonden al aan de achterdeur te dringen, half bezwijkend onder netzakken wodka en marihuana.

En altijd minstens één met een gitaar; 'C'est une poupée-é-é, qui fait non, non, no-on-no-on-non. Oui, smachtten de meiden, oui, oui, oui ie oui ie oui. Oooh oui!'

De macht van de gitaar.

De gasten zonder noemenswaardig instrument, en degene die je onder de maneschijn geen imposant liefdesvers van eigen kunnen konden influisteren, vaak daarbovenop nog eens dik onder de jeugdpuukels en een vader die hen de Ferrari weigerde te lenen, troostten zich steevast met een frietzak van een joint.

Meelij hoeft niet. Zij hadden ook lol, voor enkelen onder hen is die lol zelfs nooit gestopt, alvast één zag ik laatst nog, toen ik op de Groenplaats in de metro dook om op tram 3 te springen.

L heet hij. Tandeloo en gedachteloos grijnsde hij me toe van op zijn slaapzak, stak één hand uit... de éne die hem nog restte, in een flits had ik gezien dat hij die andere hand verloren had, waar ze vroeger hing, was nu alleen maar leegte. De pols waar ze ooit aan vastzat was slordig dichtgenaaid, als een worst waarin de slager te veel gehakt heeft gepropt.

Wanneer had ik hem ook weer laatst gezien, L? Toen hij naar Kaboel vertrok, toen had hij nog twee handen. Met een hele bende waren ze, ze namen de bus aan het atheneum. Een bus vol geschilderd met kleurige bloemen en exotisch dansende mannetjes en vrouwtjes en vooraan de

bus, op de snuit, gele letters in een blauwe krans: 'Kaboel!'

Hij was daar blijkbaar een bewind te lang gebleven, dat had hem een hand gekost.

Supersnel bedacht mijn brein dat L. na deze ervaringen misschien niet graag herkend werd, hij zag er een beetje sjofel uit, meer dan een beetje zelfs... laat ons het zo stellen dat ik er geen honderd uitzie, hooguit halfweg, en hij wél, terwijl hij ooit twee en een half jaar jonger was dan ik. Wie wil daarmee geconfronteerd worden?

Maar medeleven won het van twijfel. Ik stapte recht op hem af en stak één hand uit, de andere verborg ik in mijn jaszak. 'L,' zei ik, 'L, ken je me nog? Ik ben B.'

'B?', bromde hij, 'B.B?'

'Ja,' zei ik maar.

'En?', mummelde hij, 'heb ik iets aan van jou?'

Pfff, dat begon niet goed.

'Maar nee Tolstoï, ik wil iets voor jou doen, ik wil jou helpen. Denk rustig na, rustig, en zeg me dan waar ik je op dit moment het grootste plezier mee kan doen, wat ik je kan geven. Ik wil niet zomaar vijf euro in dat smerige bakje smijten, in de toestand waarin jij verkeert, grabbelt iemand dat er in seconden weer uit, nee, ik wil je iets geven waar je heel lang blij om zult zijn. Dus, denk goed na en zeg me eerlijk waar ik jou, op dit moment, het grootste plezier mee kan doen.'

Zijn hoofd, dat de hele tijd hing te bengelen alsof het los zat, schoot plots omhoog. In zijn blik verscheen een zeer vage glimp van herkenning. Vaag, maar toch... een soort opflakking van instinct dat vertelde dat ik hem niet ging belazeren.

Zijn mondhoeken trilden, maar krulden toch ook lichtjes omhoog. Hij leek zelfs weer een klein beetje op vroeger, op de tijd toen we, via de machinekamer van de lift, op het dak van één van de grauwe wolkenkrabbers van de Luchtbal kropen, met ons draagbaar pick-upje en de Umma Gumma van Pink Floyd.

'B', kraste hij schor, 'B.'

Hoe ver hij mee was met mijn herinneringen, kon ik op dat moment nog niet gissen, een seconde later wel.

Hij steunde zijn handen achter zijn rug en drukte zijn gekraakt lijf half recht 'Bé' zuchtte hij, 'B, engeltje, zo mooi, dat ik jou nog, en ik, oooh,

ik, wrakhout, maar Bétje, Bé, dat ik jou nog mag terugzien, en dat ik jou. Mag ik jou echt iets vragen?’

‘Ja, doe maar.’

‘Echt? Wel’, zei hij, ‘dan wil ik, wil ik nog één keer, één laatste keertje maar, een frietzak zoals vroeger.’

‘OK.’

Ik moest er helemaal voor naar de kade lopen, de frituur aan de Groenplaats verkocht alleen frieten in van die plastic kuipjes. ■

